

Vivències

MIQUEL “MARJO” I ÀNGELA “PACIÈNCIA”, SEIXANTA ANYS DE MATRIMONI: CLUB POLLENÇA (I)

Ramon Reig Vila

Els temps moderns, en què la institució matrimonial passa per moments crucials i, com a plaga del modernisme, les bases es mouen com un terratrèmol, separacions, divorcis, maltractaments o violència de gènere que és diu ara, trobar parelles que, amb la seva senzilla barca, han sabut aguantar el timó per no embarrancar i arriben a bon port, és tot un esdeveniment. Parelles que durant la vida han rebut els embats de la mar, traient forces per no naufragar és la ditxa de la família. Els fills són els primers que han rebut tot l'amor que, per dret, els correspon i tenen els pares per models. Cinquanta anys de matrimoni són molts d'anys perquè hi ha molts d'anys de vida dels que formen la parella. Si deim seixanta gairebé es pot dir una benedicció de Déu.

Precisament dia 17 de maig d'enguany, 2007, una parella, que viu al Port de Pollença, va fer els seixanta anys que se varen dir “t'estimo i t'estimaré” a l'església Parroquial del poble. Són en Miquel Ferrer i Rotger “Marjo”, i n'Àngela Llompart Ochogavia “Paciència”, a l'any 1947. Dos jovenets de 20 i 19 anys que començaren a pujar la dolça escala de l'amor, si no es desavenien, amb tots el sacrificis que comporta. Passen aqueixos jovençans a treballar al Club Pollença, juntament amb un altre matrimoni en Manuel Gutiérrez Santos i na Joana Alemany Llobeta, “Garriguera”. Aquest matrimoni no ho pot contar per quan en Manolo morí l'any 1989, precisament el dia de la Raça, 12 d'octubre, i na Joana el maig de 2007. Entre els dos matrimonis, sols hi havia tres dies de diferència de les noces, així ho feren per entrar al Club on començaren junts la vida laboral.

Se casaren en temps d'escassetat. Sols es disposava del necessari, pocs doblers circulaven i no es podia pensar en estalvis. Els pares d'ella feren un gran sacrifici en poder pagar la xocolata, xicolati que es deia aleshores, amb ensaïmades, costum de l'època, això que sols comptaven amb una vintena de convidats. N'Àngela conta que no es casà amb vestit llarg blanc, il·lusió de qualsevol jove per lluir el dia més feliç de la vida. Se casà amb un vestit que servís per dur en qualsevol festa o esdeveniment. La mudada d'ell, la confeccionà el sastre Tarrassó d'Inca. Per a ella, el vestit que usà aquest especial dia va ser cosit per la mestressa “Gerrera” i el pagà així com pogué dels estalvis que feia quan estava al Club Pollença. El viatge de noces fou molt senzill uns dies a Ciutat i estada a l'hotel Perú, lloc on es recomanaven d'un a l'altre els amics que s'havien casat abans.

Al Club, els treballs estaven repartits amb els dos matrimonis: en Manolo darrera el tasser i en Miquel de cambrer, mentre que les dones tenien esment de la cuina i de la neteja. Havien d'aixecar-se molt dematí, ja que cada dia se granava i fregava de dalt a baix. Conta n'Àngela que una vegada fets els alts anaven baixant elles dues, una per a cada escala, fregant els escalons de genollons. Era el temps en què tot s'havia de fer a mà per quant no existia la mopa, de tanta transcendència avui en dia, pel que era una feina feixuga i s'arribava a tenir calls al genolls.

Set anys de cambrer a una entitat emblemàtica com és encara avui en dia el Club Pollença, dóna molt per contar. És la societat que reuneix tot el sentir del poble perquè, en aquell temps més que ara, hi tenia cabuda el senyor i l'obrer diferenciats per sales distintes. Allà agrupava les arts, el saber en totes les rames de la cultura, els esports, els jocs i les tertúlies en què fossin absurdes com moltes vegades passava, però no deixava

d'ésser un lloc d'encontre. Un edifici singular, un palau i un lloc privilegiat. Propietat d'una de les famílies més riques del poble, de la família Llobera o de Ca n'Aulí, se pagà renda durant molts d'anys fins que, la família propietària la tragué venal. Aquí sorgeix un adinerat indiano pollencí, en Bernat de la "Torreta" més conegut pel "Cubano", ja que la fortuna l'havia feta en aquella illa del Carib. La compra condicionada a què la societat durant uns anys li pagarà mota i interessos i revertirà de ple dret a l'entitat. Se veneren accions i amb el temps quedà de plena propietat. El Club és una de les societats que conté més socis de Mallorca, que des de fa molts d'anys no ha baixat dels mil cinc cents.

Durant set anys els dos matrimonis estigueren al front de la institució recreativa per donar el bon servei als socis de l'entitat. En Miquel abans ja havia passat per l'Hotel Formentor i a Cala d'Or, amb el pollencí Ignasi Rotger que hi regentava un hotel.

Durant l'estada al Club nasqué la seva filla Antònia. Acabat el contracte torna al Moll, on munta la "Bodegueta", allà ja feia certs menjars i obtingué certa fama. De clients hi compareixen certes personalitats de la cultura, escriptors, pintors i astres del cinema. El Club Pollença era i és una entitat que reflecteix el pensament del poble pollencí. Aquesta societat d'ordre interior tenia la distribució en sales segons les castes socials d'època. Avui els socis passen el temps a la sala o estança en que es troben millor. Els senyors disposaven d'una sala que dava directament a la plaça del Mercat i a la plaça Major, que, de temps immemorial, se la coneixia pel "cuarto de les corbates". A la part oposada hi havia el "cuarto de la ràdio", que emprava la gent obrera i pagesa. Les taules d'enmig, col·locades abans de pujar les escales, de principi, estigué "reservada" pels xofers o taxistes. Al primer pis, hi havia la "sala de juntes", billar, sala d'exposicions i sala de jocs.

El senyor de Ca n'Aixartell, Don Miquel Danús era un dels senyors singulars del poble. No sortia mai de ca seva. Era un home que treballava molt bé la fusta, ja que se'l considerava un bon ebanista. Aquest senyor els diumenges enviava el seu criat al Club perquè li duguessin un cafè i una copa d'anís. Aquesta missió la duia efecte en Miguel, el cambrer, deixant la comanda per retirar-ho després. El dia que aquest senyor sortia de casa era el matí del dia de Pasqua, ja que custodiava la Mare de Déu que, de casa seva, sortia per "l'encontre" i ell portant un gros ciri anava a la processó, acompanyant la formosa escultura de la Mare de Déu.

La senyora de ca la Gran Cristiana, Marquesa Desbrull, quan venia a Pollença a passar uns parells de dies, que eren per les festes del Puig, que aleshores era la tercera festa de Pasqua; per la Patrona, entre altres, molt li agradava passar-los a la seva casa de davant l'església del Convent, avui jardins del poble. Després de dinar volia assaborir el cafè del Club acompanyat d'una copa del licor "Cointreau" amb gel. L'encarregat de servir-lo era el cambrer Miquel. L'amo en Guillem Cerdà "de Ternelles", aleshores amo d'aquella possessió, era l'encarregat de fer la comanda al Club per servir-la cada dia a la mateixa hora.

Hi havia un altre grup que se reunien a un domicili particular i que, cada vespre, s'hi havien de servir cafès amb llet i galletes amb anxoves, segons els gusts dels contertulis d'aquella nit. El lloc, la cambra dels darreres de l'Apotecaria Oliver, "la rebotica" que deien ells. Hi prenien part el senyor de la casa el farmacèutic Lluís Oliver; Francesc Bonnín "de Correus"; Bartomeu Bennàssar, capellà "Pansa"; Miquel Bisbal, metge "Comes"; Francesc "Asprer", director de "La Caixa"; Capità Porto; a vegades, Ramon Cifre, capellà "Llaneta", i el sergent de la Guàrdia Civil, Pascual. Mai el cambrer no entrà al lloc de la tertúlia, sinó que li feien deixar el servei a damunt una taula fora de la

cambrà. La comunicació amb el Club, tant de petició del referit servei com anar a retirar-lo ho feien per telèfon.

Al cuarto de les corbates gairebé sempre s'hi podien veure els mateixos contertulians, que per norma s'asseien a la mateixa butaca. Era molt difícil que algú que no pertanyés a aquell grup hi entrés. Si qualque dia faltava algun d'ells, se preocupaven per saber els motius. Les tertúlies o converses moltes vegades eren únicament de passar el temps, perquè hi havia moments que no tenien sentit, eren converses buides, és a dir “ no tocaven voreres”. Sols eren conversacions intrascendents o exagerades, sense cap valor científic, plaent o de realitat. Semblava més, qui els pogués sentir, que eren més converses de gent inculta que de gent que presumia d'estar al dia, o simplement d'ésser gent de carrera. Els germans Jaume, tant don Pedro com el seu germà Pep, un telegrafista de Pollença i l'altre del Moll, quan parlaven no tenien més sentit que fer sorgir la polèmica, a part que ells ho exposaven com a veritats. S'ha de dir que els dos germans no estaven massa d'acord, no hi havia massa germanor, ni tan sols els unia una bona relació, no eren amics, a part de viure a la mateixa casa. Don Pep era fadrí, per tot anaven junts i sempre defensà el seu germà. Qualque vegada rebaixava les afirmacions de don Pedro, mai a dins la polèmica o directament en públic, sinó al que tenia més a prop d'ell i en veu baixa. Com era el dir “avui hem arribat d'un sopar a les vuit del matí”. Don Pep per lo baix deia als del seu costat: “No és veritat, el meu germà exagera, hem arribat a les tres de la matinada”. Don Antoni de “Pedruixella” s'enfadava per poca cosa essent molt aficionat a amollar “tacos”. Un moment d'un gran enfado, a una tertúlia molt calenta, estant present el capellà Don Ramon Cifre “Llaneta”, dirigint-se a ell amenaçant li digué: “Ho diré” repetint-ho varies vegades, fins que un moment donat el capellà li digué: “idò digueu”. En aquell moment, va proferir un caramull de “tacos” dels més agraviants ja que baixaren tots els sants del cel, per després dir :“El capellà m'ha donat permís”. Sense que hi hagués més comentaris. En certes vegades, el que hi entrava a la conversa, foren poques i se posava a un racó era el taxista Pep “Llinasset”. Després de sentir tantes barbaritats sortia portant la boina al revés i els de defora ja sabien que allà s'havien enfrontat amb qualque conversa que no era escoltadora.

Peu de foto:

Miquel Ferrer “Marjo” i Àngela Llopart “Paciència” el dia de les seves noces, 17 de maig de 1947, per la qual cosa ja han complit 60 anys de matrimoni.